

Đăng Nhi

Contents

Đăng Nhi	1
1. Chương 1: Thượng	1
2. Chương 2: Trung	4
3. Chương 3: Hạ	7
4. Chương 4: Kết	11

Đăng Nhi

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, cổ trang, giang hồ, phụ tử, 1×1, cường đại công x xác chết thụ =. ,=, công sủng thụ, ngược, bi thương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-nhi>

1. Chương 1: Thượng

edit: Lenivy

beta: Lan Hoa Chi

“Chỉ Lan, lấy cho ta một chậu nước ấm vào đây. Người xem, người Đăng nhi lạnh quá.”

Ngồi bên giường, nam tử kẻ sát, ôn nhu, yêu thương vượt ve thiếu niên, động tác nhu mềm như gió thổi, nhẹ khê như nước chảy. Ngón tay thon dài vượt qua thái dương, vượt qua khuôn mặt của thiếu niên, cuối cùng cầm xuống cổ tay người nọ, nắm chặt không buông.

Trung nguyên đệ nhất sơn trang, Nhãn Thiên Sơn trang.

Giang hồ đệ nhất đao, Vô Tâm khách Yến Hạo.

Cũng là trang chủ của Nhãn Thiên Sơn trang.

Quỳ trên mặt đất, thị nữ không kìm được run rẩy, sợ sệt nói đứt quãng “Trang....trang chủ, thiếu chủ, ngài ấy, ngài ấy đã chết rồi.....”

“Người nói cái gì?” Yến Hạo lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn người đang quỳ trên mặt đất, tay vẫn như cũ nắm lấy cổ tay thiếu niên, cực kỳ thờ ơ hỏi lại.

“Thiếu, thiếu chủ.....” Chỉ Lan còn muốn nói gì đó, bỗng rồi nhìn bốn phía xung quanh, lại vô tình đối diện với ánh mắt của Yến Hạo, đột nhiên mới ý thức được mình phạm phải sai lầm ngu ngốc thế nào. “A! Không, không, nô tỳ biết tội! Nô tỳ.....” Người lao đầu chạy ra cửa nhưng chung quy vẫn muộn một bước. Trong

không trung, thanh âm xé gió của chuông phong vang lên chói tai. Chưa kịp lao tới cửa phòng thì người đã vĩnh viễn không thể mở miệng.

“Nguyên rủa Đẳng nhi của ta chỉ có một kết cục – Chết.” Yến Hạo quay đầu lại, trên mặt không chút cảm xúc xáo động, tựa như vừa nãy chỉ đơn thuần tùy tay đánh chết một con muỗi. Không vui, cũng không bi. Hắn năm nay tuy đã gần tứ tuần, nhưng năm tháng vẫn không chút bào mòn lên khuôn mặt vô tình, khô ngô tuần kiệt này. Chỉ có chỗ thái dương hơi hiện lộ vết tích tang thương, nhưng càng thêm vài phần trầm ổn, ở độ tuổi này lại càng thêm mị lực.

Nằm ở cạnh Yến Hạo là thiếu niên có dung mạo tương tự hắn, mũi cao thẳng tắp cùng đôi môi mỏng bạc, không chút khác biệt. Đương nhiên, nếu y có thể mở mắt, mọi người sẽ phát hiện thấy thần thái trong đôi mắt phượng dài của hai người cũng tương tự đến kỳ lạ. Quan hệ huyết thống luôn thực kỳ diệu, rất nhiều đặc điểm không cần nói ra người ta nhìn cũng sẽ biết. Nhưng, lại luôn luôn có vài điểm tuy cùng chung huyết thống cũng khó đồng nhất. Ví dụ như, trên người nam tử tỏa ra tà khí dương cương, so với khí chất trên người thiếu niên là cổ văn nho nhã, quả thật khác nhau một trời một vực.

Có người đi vào, kéo thi thể của Chỉ Lan đi, xóa sạch vết máu, hết thấy như chưa từng phát sinh. Không thể trách Yến Hạo, muốn trách, cũng chỉ có thể thương thay Chỉ Lan mệnh không tốt. Nếu nàng sớm nhận ra ý tứ trong lời nói của trang chủ thì nàng sẽ không nói ra những lời vô lễ làm phật ý hắn như vừa rồi. Trong Nhãn Thiên Sơn trang, chỉ cần đã làm việc ở đây từ ba đến bảy năm, ai chẳng biết đến Yến Đẳng – đứa con duy nhất của vị trang chủ quái gở này, cũng là người duy nhất quan trọng với hắn.

Khẩu khí phân phó của Yến Hạo vẫn ôn hòa như cũ, bàn tay giao triền khăng khít với năm ngón tay của Yến Đẳng “Đinh Lan, lấy một chậu nước ấm vào đây cho ta. Thân thể Đẳng nhi lạnh quá....”

“Vâng.” Ngoài cửa, là một tì nữ thay thế cho Chỉ Lan. Đã tận mắt chứng kiến sự việc kia, nên lúc này Đinh Lan so với Chỉ Lan kia càng thêm phần thông minh khéo léo, nàng thận trọng quỳ trên mặt đất, gập đầu rồi xoay người, không nói thừa nửa lời, vội vã đi chuẩn bị nước.

Không bao lâu sau, Đinh Lan bưng theo một chậu nước ấm trở về phòng Yến Đẳng. Tắm ướt khăn mặt, Đinh Lan nhìn người trên giường đã chết được một ngày, trong lòng lạnh thấu xương, tay nắm khăn mặt không ngừng phát run, không dám buông, cũng không dám đắc tội với vị trang chủ âm lãnh trước mặt, đành phải cận thần vò khăn thật kỹ, khớp hàm run lên bần bật mở lời thỉnh cầu “ Trang chủ....”

“Lưu lại chậu nước, ra ngoài đi.” Yến Hạo tiếp nhận chiếc khăn trong tay Đinh Lan, đặt chậu nước ở bên chân, xua tay đuổi nàng đi, dùng khăn mặt ấm áp tiếp tục ôn nhu chà lau thân thể thiếu niên trên giường.

“Thị nữ đề tiện, chẳng nhẽ nàng ta cho rằng ta sẽ để người khác chạm vào thân thể của Đẳng nhi sao? Nực cười.” Khinh thường liếc nhìn Đinh Lan đang chạy trốn chết ra ngoài, trên mặt Yến Hạo lộ ra một tia cười trào phúng.

Cửa phòng được thị nữ cẩn thận khép lại, Yến Hạo chuyển ánh mắt về trên người thiếu niên, khăn mặt ướt át lau trên người thiếu niên tựa hồ ngưng kết lại trên hai gò má nhợt nhạt của y. “Đẳng nhi, con tiện tì Chỉ Lan kia dám nói con đã chết, thật đúng là đại nghịch bất đạo. Bất quá, con yên tâm, ta đã giết nó rồi, cái miệng bẩn thỉu của nó sẽ không bao giờ còn có thể ô nhục con nữa.”

“Đẳng nhi, cha lại giết người, con có phải lại sinh khí không?...Cha nhớ rõ, sau mỗi lần cha giết người, con sẽ lại cùng cha chiến tranh lạnh. Lần lâu nhất chính là năm con mười bốn tuổi. Khi đó cha muốn giết năm kẻ lạ mặt tự tiện xông vào Nhãn Thiên Sơn trang, con không chịu, con cứ cố nói đó là những nông dân vô tội. Cha không nghe theo con, con liền suốt một tháng không hề để ý tới cha.” Yến Hạo khẽ nhíu mày, như là sợ thiếu niên trách cứ mình, đường nét khuôn mặt của thiếu niên như đúc khuôn mặt hắn hồi trẻ. Trong tay là chiếc khăn chưa kịp vắt khô, từng giọt từng giọt nước chảy xuống lông mi thon dài của thiếu niên, theo mi mắt chậm rãi chảy xuống, vô thanh vô thức trượt xuống mái tóc đen mềm đang tựa trên gối của thiếu niên, như giọt lệ của y lại cũng như nước mắt của nam tử.

“Hài tử ngốc, con từ nhỏ lớn lên trong Nhãn Thiên Sơn, chưa từng trải qua sóng gió, nên sẽ không biết người giang hồ bên ngoài tâm địa hiểm ác? Khi đó con nổi nóng, không chịu nghe cha giải thích. Hôm nay, cha sẽ giải thích cho con nghe. Nếu những người đó thực sự là nông dân bình thường như lời con nói thì sao có thể phá được mê hồn trận pháp danh bất hư truyền của Nhãn Thiên Sơn trang ta? Đẳng nhi a, con luôn

không chịu hiểu cho cha.” Oán trách thiếu niên lúc trước cố chấp, Yến Hạo nhẹ giọng thở dài, cởi bỏ đai lưng của thiếu niên, nới lỏng dây quần, khăn mặt thuận theo đưa vào trong quần áo, tham nhập vào trước ngực thiếu niên, trừng phạt chà sát hai điểm anh đào sáng bóng mẫn cảm kia.

Động tác trên tay càng ngày càng làm càn, Yến Hạo cúi thấp đầu, tựa bên tai thiếu niên, khuôn mặt đẹp như khắc vốn tĩnh lặng, u mịch nay chậm rãi hiện ra tiểu ý, tà khí mà cô đơn “Đằng nhi, cha đã lâu chưa được ngắm thân thể của con.....Năm năm rồi? Có khi còn lâu hơn.”

Hai tay không an phận lúc trước tập kích ở hai điểm trên ngực giờ mở rộng ra toàn thân, đôi tay kia nổi danh trên giang hồ bởi am hiểu đao pháp, mà lúc này đang dùng một thủ pháp so với đao kia còn tinh diệu hơn gấp trăm ngàn lần, từng chút từng chút một khi dễ trên người thiếu niên. Giờ phút này, hai tay Yến Hạo so với khi đối đầu với đại địch còn dụng tâm cẩn trọng hơn, ánh mắt lại phá lệ có điểm phiêu du “Biết hiện giờ con khiến cha nhớ tới cái gì không? Đó là con hồi nhỏ, lúc con đáng yêu nhất. Khi đó, vô luận con làm gì cũng đều rất thích kề cận cha, tắm rửa cũng bắt cha giúp con tẩy, đi ngủ cũng chui vào trong lòng cha. Nhưng từ khi con bắt đầu học cái thứ bỏ đi là tứ thư ngũ kinh kia thì con ngày càng thay đổi. Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức cổ hủ, lễ giáo này nọ. Ngay cả cha muốn cùng con ngủ cũng không ưng thuận, ngay cả cha nghĩ muốn yêu thương con cũng không chịu.”

Đắm chìm trong hồi ức khiến nụ cười của nam tử càng ngày càng tươi sáng, quần áo trên người thiếu niên cùng tùy đó mà ngày càng ít. Rốt cục, như rất nhiều năm trước, một cảnh tượng phụ tử hòa thuận, thân thể thiếu niên non nớt trần như nhộng triển lộ trước mắt nam tử. Duy chỉ có một điểm không giống chính là, trước kia thiếu niên ngây ngô không hiểu sự đời sẽ nhất gan then thùng kéo chần lên che đi thân thể bé nhỏ của mình, nhỏ giọng kêu “Cha, đừng mà....”, mà giờ khắc này, y chỉ còn biết trơ mắt hứng chịu cảnh tượng hoang đâm này, không có chút khả năng chống cự, ngay cả cảm thấy then cũng không có cơ hội.

“Đằng nhi của ta quả nhiên so với trước kia càng tuần tú, càng chững chạc. Cha còn nhớ rõ, trước kia nơi này của Đằng nhi có suy nhược một chút, nhưng hiện giờ đều rất tráng kiện..... Nếu nó đứng lên, khẳng định càng đẹp hơn, càng mê người.” Yến Hạo kéo khăn mặt xuống càng thấp, đôi mắt xéch dài híp lại, vuốt ve tứ chi của thiếu niên, một lòng thưởng thức.

“Đằng nhi, từ năm con mười hai tuổi cố ý chuyển ra ở riêng thì vẫn chưa cùng cha ngủ chung lần nào. Cha thật sự rất nhớ con, cha thích cảm giác ôm Đằng nhi đi vào giấc ngủ..... Thân hình của Đằng nhi luôn vừa ấm lại mềm mại, tản ra mùi thơm tự nhiên của thân thể, thực ấm áp, thực dịu nhả, lại đẹp vô cùng. Giờ, tuy người Đằng nhi rất lạnh, nhưng cha vẫn rất thích. Đằng nhi, đêm nay lại bởi cha ngủ một lần, được không?” Yến Hạo một tay chậm rãi ôm lấy thân hình của thiếu niên, hôn lên bạc thần khô nứt của y, miệng mơ hồ thì thào không rõ.

Tay trái vòng qua thắt lưng của thiếu niên, tay phải hấn thủy chung chưa từng rời khỏi nơi yếu ớt nhất của thiếu niên, dường như vẫn muốn nhìn thấy cảnh tượng chỗ tư mật của thiếu niên ngẩng đầu, biểu tình trên mặt then thùng, đỏ ửng; tay Yến Hạo không chịu dời đi. Ngón tay mềm nhẹ ngoạn lộ, thân hình thiếu niên vẫn như cũ không có một tia phản ứng, nhưng ngược lại dục hỏa của Yến Hạo lại khó có thể nhẫn nại thêm nữa, dần phát tác “Đằng nhi nhẫn nhịn thật giỏi, chỉ tiếc, cha không hơn được Đằng nhi.”

Chưa kịp thoát hết y phục, tính khí của Yến Hạo hơi ngẩng đầu, vội vã cởi áo lông bằng găm ra, nhưng Yến Hạo chung quy vẫn không kiềm chế được bản thân, hoặc là chính hấn căn bản không định kiềm chế mình, vứt khăn đã lạnh sang một bên, Yến Hạo bao phủ lên thân thể hoàn toàn vô pháp phản kháng của thiếu niên.

Cuối thu, khi phiến lá phong cuối cùng lìa cành, tại một nơi hoang vắng lạnh lẽo cách Mạc Bắc không xa, thân thể thiếu niên tất nhiên sẽ rất mau lạnh, dù khăn có nóng cỡ nào cũng sẽ không thể tìm về được một chút độ ấm. Mặt ấm, tay sẽ lạnh, tay ấm thì chân lạnh; chân ấm, tâm sẽ lạnh.... Dù có trăm ngàn lần vuốt ve xoa nắn, cuối cùng thân thể của thiếu niên vẫn rất lạnh, mà trái tim người nam tử kia cũng sẽ lạnh buốt theo. Yến Hạo ôm chặt người dưới thân, thanh âm khê khàng, phát run “Nước cũng nguội mất rồi.....Đằng nhi, con có lạnh không? Để vi phụ sưởi ấm cho con nhé.....”

2. Chương 2: Trung

edit: Lenivy

beta: Lan Hoa Chi

Trong phòng âm u, lư hương ở góc tường phả từng làn khói tà tà uốn lượn vô định, tỏa mùi thơm tự nhiên, êm ái như có như không. Nửa người của thiếu niên chìm trong hơi sương, khí trắng như ma xui quỷ khiến cố ý lờn vờn khiêu khích quanh thân thể thiếu niên, thẩm thấu (thấm) vào làm cho da thịt vốn không hề hồng nhuận nay lại xinh đẹp khác thường, thật quá câu dẫn (mê hoặc, quyến rũ) người khác.

Hết thấy, tựa như thực lại tựa như ảo, mông lung như khói sương.

Hôm sau, gà gáy, mặt trời mọc lên từ phương đông.

Trướng màn bằng gấm, một chút cũng không còn thấy dấu vết hoan ái đêm qua, nam tử cẩn trọng đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả từ canh năm. Không chỉ mỗi ngày hôm nay mà đã từ mấy năm trước, khi thiếu niên còn ngây thơ chưa hiểu thế nào là kháng cự, nam tử đã chăm sóc chu toàn như thế này. Mỗi lần, trước khi trời sáng, trước khi thiếu niên tỉnh giấc, những thứ không nên phát sinh, không nên tồn tại trong phòng, tất thấy hẩn đều an bài ổn thỏa, khiến cho thiếu niên khi thức dậy theo thói quen chỉ đơn thuần là xấu hổ chứ chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã.

Tia nắng ban mai len lỏi qua khe cửa, vương vấn bên ngoài trướng màn, khiến cho lụa trắng tố sắc như hóa thành huyết lệ thất thải (màu trắng dùng để cúng cho người chết được bảy ngày = màu tang thương), phủ trên gương mặt tái nhợt của thiếu niên, phút chốc da thịt vốn u ám như được bao phủ bởi ánh dương quang. Nhất thời che giấu đi sắc thái tử vong, ai cũng khó bề phân biệt được thật giả, chỉ có thể tiếp tục u mê, trầm luân trong thế giới phong nguyệt huyền hoặc, trầm luân trong lời nói dối từ đáy lòng.

Thật lâu sau đó, tia nắng cũng không thể đánh thức nỗi thiếu niên đang ngủ say, vì thế, chúng đành tiếc nuối mà rời đi, bỏ lại nam tử đơn bạc đang quay lưng bỏ lại cảnh sắc tươi đẹp của buổi trưa phía sau.

Phòng của thiếu niên trước sau đều rất thanh lịch, trang nhã, không hề giống phòng của nam tử kia từ trong ra ngoài đều nạm vàng khảm ngọc, trạm trổ ngọc thạch, nhưng lại rất thanh thuần mộc mạc. Yến Hạo ngồi ở mép giường, hơi chút bất mãn khiển trách “Đằng nhi, ngày cũng đã sắp qua, con sao còn chưa thức dậy? Ngày thường, chỉ mới gần sáng con đã cầm Đường Thi, Tống Từ ngồi trong thư phòng đọc. Đằng nhi của ta vẫn luôn là hải tử ngoan ngoãn rời giường mà.....”

Thiếu niên trên giường không có phản ứng, Yến Hạo chán nản dời mắt, nhìn bốn phía chung quanh. Chuyển tới cửa sổ cạnh bàn, những cuốn sách mộc giản (mộc mạc, giản đơn) bày bừa, những trang sách chưa kịp khép lại theo gió phấp phồng, thể hiện ngày đó thiếu niên rời đi rất vội vàng.

Rốt cục tìm thấy việc tiêu khiển giải trừ thời gian, Yến Hạo đứng dậy, đi tới cạnh bàn vuông, lục tìm lại những di vật lưu lại những nét mực tinh tế thơm nồng của thiếu niên. Nghiêng mực đèn trước trang sách đang hé mở, chúng bị lật xem nhiều lần đến nỗi có nếp nhăn, đó là những câu Quan Thư đã lưu truyền từ lâu:

“Quan quan thư cửu

Tại hà chi châu

Yếu điệu thực nữ.

Quân tử hảo cầu.

Sâm si hạnh thái.

Tả hữu lưu chi.

Yếu điệu thực nữ.

Ngụ mị cầu chi”

“Thư cưu cất tiếng quan quan

Hòa cùng sóng vỗ vọng vang đôi bờ

Dịu dàng thực nữ đào thơ

...Sánh cùng quân tử duyên tơ mặn mà.

Ngắn dài rau hạnh gần xa

Với tay vớt lấy cũng là khó mong

Cầu mong thức lại chờ trông

Cầu mong chi lại khó lòng gặp nhau.”

_____ Tản Đà dịch _____

Ý thơ len lỏi trong từng hàng chữ như ngưng kết vĩnh viễn tại những tình cảm thuở ban đầu của thiếu niên. Sinh mệnh... cũng theo thời khắc đó mà trở nên vĩnh hằng, cảnh xuân tươi đẹp như đình thệ (một đi không trở lại).

Khẽ cười, thu hồi cảm xúc trước cuốn sách đầy xuân ý của thiếu niên, Yến Hạo cũng không có nhiều nhân rồi như vậy để đi xem hết, cho dù đây là tình cảm chân thành của thiếu niên cũng đành chịu. Dù sao tâm hần cũng đã bị nhuộm đầy bởi võ học cùng thị phi gianh hồ phân tranh. Huống hồ, cho dù rất nhàm chán thì phương pháp tối ưu là tìm cái gì đó đầy xuân tình, Yến Hạo tình nguyện lựa chọn Kim Bình Mai, hoặc là trực tiếp xem Đông cung đồ còn hơn.

Giữ phụ tử chung quy khó tránh những điểm khác biệt, chỉ riêng việc Yến Hạo không hề phong nhã chi thú (thú vui tao nhã) ấy cũng đủ khiến hai cha con luôn luôn không hợp nhau. Nhưng, sở thích cách biệt đó chưa thể khiến cho cảm tình cha con bất hòa được “Đằng nhi, cha thật sự không thích thú tình cảm nam nữ ủy mị, yếu đuối, sụt sướt * thế này, nhưng...con biết không? Cha mỗi sáng sớm không hề để con biết, lặng yên ngồi ở gian ngoài. Bởi vì, cha thích nghe thanh âm của con. Chim diều của núi Uy Hải Giản là cao quý nhất, nhưng tiếng hót của nó lại không sánh được với tiếng cười của con, tiếng nước chảy của núi Uy Hải Giản là róc rách, là trong khiết ngân nga nhất, nhưng lại cũng không thể bằng được giọng nói của con. Đằng nhi, nửa năm bế quan tu luyện, vi phụ luôn nhớ về giọng nói và dáng điệu của con. Nửa năm rồi, ta chưa từng nghe thấy thanh âm của con.....Đằng nhi, cha thật sự rất muốn nghe con gọi lại một tiếng ‘phụ thân’.....”

(* Nguyên tác – vô bệnh thân ngâm: ví với những sự việc không đáng lo nghĩ mà cũng thở ngắn than dài, cũng như những tác phẩm văn nghệ thiếu tình cảm chân thực ủy mị, sụt sướt, tình điệu bi lụy)

Cẩn thận sắp xếp lại đồng hồ loạn trên bàn, Yến Hạo nhìn thiếu niên đang được bọc kín trong áo gấm, nhú mi hỏi “Đằng nhi, con vì sao không nói lời nào? Có phải tối qua cha đã làm đau con không?..... Như vậy đi, cha sẽ đi làm món nước ngâm nhĩ đường phen con thích uống nhất để bồi tội. Cha biết, Đằng nhi nhất định sẽ thích, chờ ta.”

Như tìm được cách giải quyết khốn cảnh trước mắt, Yến Hạo thư thái cười, thản nhiên đứng dậy ra ngoài, phất tay áo, cánh cửa sau lưng một lần nữa khép chặt.

Ngoài cửa phòng, mấy tên nô tài nín thở sợ hãi, không ai đoán được vị trang chủ luôn giỏi che giấu cảm xúc sẽ hành xử thế nào. Trước kia, trừ bỏ trước mặt Yến Đằng, trên gương mặt của Yến Hạo vĩnh viễn không rõ âm tính, không chút hỉ nộ ái ố. Hần cười lần đầu tiên khi Yến Đằng sinh ra; hần khóc lần đầu tiên là khi Yến Đằng bị thương. Còn hiện giờ, người duy nhất có thể tác động đến thất tình lục dục của Yến Hạo, Yến Đằng đã chết rồi.

Từ lúc Yến Hạo mới bắt đầu luyện ma công, mọi người trong sơn trang đều đã rất e ngại lo sợ vị trang chủ này. Càng đừng nói hiện giờ, ma công của Yến Hạo đã luyện thành, võ công bạo tăng rất nhiều lần và tính

cách cũng âm trầm gấp trăm lần, tà khí trên người khiến ai ai cũng không rét mà run. Tất cả mọi người sợ hãi bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ma tính, nhưng...nếu trốn đi có khi còn chết nhanh hơn.

Yến Hạo từ trong phòng đi ra, khuôn mặt băng lãnh so với hôm qua hiền dịu đi không ít, vẫn là vẻ mặt ôn hòa vốn có sau khi cùng thiếu niên ân ái. Ai cũng không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, ai cũng không dám hỏi. Đứng ở phòng ngoài, người hầu quỳ rạp suốt mặt đất, cứ như vậy nhìn Yến Hạo vui vẻ theo đường cũ quay về, trong tay cầm một chén ngân nhĩ đường phèn.

Hình ảnh kì dị này xuất hiện trên người cao cao tại thượng như hắn thì có thể hơi chút kì quái, nhưng những người ngoài cửa cũng đã quá quen rồi. Dù sao, chỉ cần thiếu niên nọ thích gì đó, vô luận là cái gì cũng đều sẽ thường xuyên xuất hiện trong tay nam tử kia.

Trong phòng, vòng eo của thiếu niên bị nâng lên, đầu vô lực dựa vào người Yến Hạo. Yến Hạo ngậm nước ngân nhĩ trong miệng, ghé sát vào bạc thần nứt khô của thiếu niên, cơ hồ dùng phương thức tàn khốc cạy mở miệng thiếu niên, chậm rãi rót nước đường vào, liếm ướt đôi môi khô nẻ trướng lên. Nước đường nóng đảo quanh khoang miệng lạnh như băng của thiếu niên, lướt qua lợi, dừng lại ở chiếc lưỡi yếu ớt, từng giọt từng giọt nước từ từ ứa ra, chảy xuống đất. Yến Hạo dùng động tác ôn nhu lau đi vết nước, vừa tàn khốc vừa dịu dàng đem hết một chén ngân nhĩ rót vào trong miệng thiếu niên, làm ướt đầm quần áo cùng dưới mặt đất.

Thiếu niên ôn hòa, mềm lòng dễ bị một chén ngân nhĩ đường phèn làm cho cảm động. Nhưng, mấy ai biết được, thiếu niên không phải người đặc biệt thích đồ ngọt. Mỗi lần, y chỉ tìm cơ này để bản thân không ghi hận người nọ thôi. Người nọ, là phụ thân đã sinh ra y, nuôi dưỡng y, thiếu niên không có cách nào hận được, không phải thế sao? Hoặc là do y quá mức khoan dung không thể nổi giận, ai biết rõ được đây? Chính bản thân thiếu niên cũng chưa từng giải thích được.

..... Bất quá, trái tim thiếu niên cho dù có nhu mềm tới cỡ nào thì giờ phút này cũng không còn khả năng bị làm cho cảm động nữa rồi. Thân thể đã chết, tâm tùy thế (ngừng theo). Người chết là hết, họ có xót xa, đau thương thì nào ai có biết?

Đặt bát không sang bên, một lần nữa vì thiếu niên chỉnh lại áo gấm cho ngay ngắn, Yến Hạo mệt mỏi nói với thiếu niên đang tựa vào ngực mình “Đăng nhi, thích không? Cha sau này mỗi ngày đều tự mình nấu cho con ăn, được không? Sau này, vô luận Đăng nhi muốn làm cái gì, cha đều chiều theo con.....”

“Cha biết, Đăng nhi vẫn không thích cha làm loại việc kia đối với con. Nhưng, cha thực sự không kiềm chế được. Mười bảy năm, mười bảy năm qua, cha tận mắt chứng kiến con trưởng thành, nhìn con từ khi còn quần tã đến ngày thành niên. Đăng nhi, cho tới bây giờ cha chưa từng coi con là nhi tử, nhưng con....nhưng con vẫn chỉ kính cha như phụ thân”. Vì sớm muốn thành công nên cả ngày lẫn đêm đều khổ luyện, hôm qua lại còn cả đêm không ngủ, dù vẫn còn sớm nhưng Yến Hạo đã chán nản mệt mỏi không chịu nổi nữa rồi, nhắm mắt bình thần nằm bên cạnh thiếu niên, thật an tĩnh nằm đó.....

Miệng dán tại bên tai thiếu niên, Yến Hạo nửa tỉnh nửa mê thì thào tự nói “Đăng nhi, con thực sự là một hài tử hiếu thuận, nhưng cha không cần con hiếu thuận. Nếu có thể, ta chỉ muốn được là phu quân của con.....”

(Vi phụ = phụ thân = cha. Vi phu = phụ quân = chồng)

“Con bề ngoài ôn nhu nhưng thực ra đối với ai cũng đều lãnh tâm. Lạnh như băng, cứng như thiết (sắt). Cha quả thật là một người lãnh khốc, nhưng trong lòng cha chỉ vì con mà sinh ra nhu tình, vì sao Đăng nhi con luôn làm như không thấy?..... Con sẽ vì cha tàn nhẫn với người khác mà thờ dài, nhưng lại rất ít khi vì cha yêu thương con mà vui sướng. Đăng nhi à, con thực không hiểu tâm ý của cha sao, vẫn không chịu thừa nhận, không chịu tiếp nhận sao?”

Không biết từ lúc nào đã đi vào trong chăn, nam tử ôm thiếu niên vào trong lòng, khẽ cắn cắn càn tai y, trừng phát thiếu niên vì từ trước tới giờ đều không có phản ứng.

Tiếng thờ dài sâu kín khẽ truyền qua trướng màn lay động, nam tử lâm vào hồi ức vô tận “Tâm ý vi phụ dành cho Đằng nhi, thế nhưng ngay cả nữ nhân kia cũng đều biết rõ. Vì có gì, chính Đằng nhi con lại không biết.....”

Tựa hồ hồi tưởng lại chuyện gì rất đáng giá, Yến Hạo đang mơ màng lại khẽ mở mắt, nói với thiếu niên kia một đoạn ký ức không nên nhắc tới “Đằng nhi, con không phải vẫn muốn biết về chuyện xảy ra với nương con sao? Được, cha hiện tại sẽ nói cho con biết.....Nương con, tiện nhân họ Bùi kia, ả ta là một kẻ điên, năm đó sở dĩ ả ta phế đi huyết đạo của Đằng nhi, bóp nát chân trái của Đằng nhi chỉ bởi vì đồ kỵ ta sủng ái con mà thôi.....Tiện nữ họ Bùi đó tội ác tày trời, ánh mắt ả ta quả thật tinh tường, nhiều năm như thế đã biết rõ tâm ý của ta đối với Đằng nhi.”

“Năm ấy Đằng nhi của ta mới chỉ sáu tuổi.....Tiện nhân đó, ả ta nghĩ phế đi huyết đạo của con, khiến con không thể học võ sẽ làm cho ta ghét bỏ con sao? Ả ta nghĩ, biến con thành tàn phế, thì vi phụ sẽ không yêu con nữa sao? Thật là một con đàn bà ngu ngốc. Đằng nhi là hòn ngọc quý trên tay ta, là tâm can bảo bối của ta. Vô luận Đằng nhi biến thành thế nào, cha trước sau đều yêu con.....”

Ván giường bị bàn tay nổi đầy gân xanh của nam tử nắm chặt đến kêu kẽo kẹt, vốn vô tình như Yến Hạo khi nhắc tới việc này vẫn không kiềm chế được sự tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi, càng gắt gao ôm chặt người trong lòng hơn.

Tay nhẹ nhàng xoa nắn gân cốt chân trái đã sớm biến dạng, trên mặt Yến Hạo lộ vẻ thương tiếc “Đằng nhi, con hiện giờ khẳng định rất hận nương con. Ả bắt con phải chống gậy biết bao năm, còn làm con không thể tập võ..... Nếu không phải ả, Đằng nhi khẳng định đã là một thiếu niên kiệt xuất trên giang hồ, võ nghệ phi phàm. Khẩu quyết của Nhãn Thiên cũng phải do Đằng nhi con tu luyện, nào đến lượt vi phụ..”

“Bất quá, đừng lo, Đằng nhi, con yên tâm, cha sớm đã báo thù cho con. Cha sao có thể dễ dàng tha thứ, để kẻ đã làm thương tổn đến Đằng nhi sống sót trên cõi đời này được?..... Nương con, ả ta là một kẻ điên loạn. Là cha đã móc thủng hai con mắt ác độc của ả, chém hai tay đã dám bóp nát xương đùi của con ta. Sau đó, ta vất ả trên vách núi sâu thẳm Ủy Hải Giản, để cho nàng ta cả người bê bết máu từng bước từng bước tiến đến vực sâu ngàn trượng, thịt nát xương tan. Tiếng kêu thảm năm đó của nữ nhân kia ước chừng vẫn quanh quẩn trong sơn cốc mấy ngày mấy đêm không tiêu tan, đến bây giờ vẫn còn nghe nói có người dân quanh đó thấy được âm hồn u tán của tiện nhân kia.....” Khẩu khí bình thản thuật lại sự tình tàn nhẫn năm đó, khóe miệng Yến Hạo gợi lên một mặt cười dữ tợn, nội tâm khoái trá, hả hê vì báo thù thành công.

Nhắc lại chuyện xưa năm đó, ngoài cừu hận còn có sự tự trách sâu đậm, khoái cảm báo thù không sao bù được những thương tổn của thiếu niên, càng không bù lại được sự hối hận khôn cùng của nam tử. Yến Hạo hôn thiếu niên lạnh như băng trong ngực, hai mắt phiếm hồng, không biết là vì cừu hận hay do đau thương “Đằng nhi, là cha không bảo vệ tốt cho con. Nếu năm đó cha không đáp ứng lời mời đi dự đại hội võ lâm ngu muội, nhằm chán đó thì sẽ chẳng bao giờ để cho tiện nhân kia có cơ hội làm bậy..... Là cha không có bảo vệ tốt con, trước kia cũng vậy, mà giờ cũng thế.....Đằng nhi, thực xin lỗi.....”

3. Chương 3: Hạ

edit: Lenivy

beta: Lan Hoa Chi

Một đêm an ổn hiếm có qua đi, ngoài cửa sổ là những ánh ban mai mãi mãi không đổi thay.

Yến Đằng đã chết được ba ngày, tuy Yến Hạo vẫn dùng công lực duy trì thể trạng hoàn hảo cho thân xác thiếu niên, nhưng thân thể y vẫn khó tránh khỏi biến đổi, càng ngày càng cứng nhắc, ôm vào trong ngực đã hoàn toàn không còn cảm xúc thoải mái mềm mại.

Có lẽ do tâm trí không còn bình thường, nên Yến Hạo vẫn rất tự nhiên ôm ấp thiếu niên vào trong lòng mình, chưa từng phát giác ra sự khác lạ. “Đằng nhi, vì sao con còn chưa tỉnh giấc? Chẳng lẽ con đã quên lời cha đáp ứng con, sau khi cha xuất quan luyện thành khẩu quyết Nhẫn Thiên sẽ đưa con ra khỏi Ủy Hải Giản, nhìn ngắm thế giới bên ngoài? Đằng nhi thuở nhỏ không được ra ngoài, không phải vẫn luôn mong chờ ngày này sao? Vì phụ đã sai người chuẩn bị sẵn sàng xuất phát rồi, hiện giờ chỉ đợi Đằng nhi con nữa thôi, cũng chỉ còn đợi mỗi mình con nữa thôi a.....”

“Người Đằng nhi tựa hồ càng ngày càng lạnh, sắc mặt cũng tái nhợt, u ám. Đằng nhi, con bị bệnh sao?.... Đừng lo lắng, cha đi thỉnh đại phu cho con, hết thấy, đều sẽ tốt lên.....”

Yến Hạo không biết là an ủi thiếu niên hay đang tự an ủi chính mình, nở nụ cười gượng gạo, giúp thiếu niên thay xiêm áo mới, vân vân tố y (y phục màu trắng thêu mây), càng tôn lên dung nhan thoát tục của thiếu niên, thanh khiết không chút nhiễm bụi.

“Đình Lan, thỉnh đại phu trong cốc tới đây.” Yến Hạo mở cửa, hướng thị tì đứng đợi bên ngoài trắng đêm phân phó.

“Thưa vâng, trang chủ.”

Thần y danh chấn bốn biển Cốc Hồi Xuân ở ngay ngoài Ủy Hải Giản, cách không xa một cái hồ. Thân thể Đằng Yến từ thuở nhỏ hay suy nhược, thường phải làm bạn cùng dược vật, nên do đó Nhẫn Thiên Sơn trang cùng Cốc Hồi Xuân xưa nay vốn có giao tình thân mật.

Đình Lan vội vàng ra ngoài sơn trang, không bao lâu đã quay về cùng Cốc Hồi Xuân đầu bạc trắng.

“Cốc đại phu, Đằng nhi đã mê man vài ngày nay, thân thể cũng thực suy yếu. Ta nghĩ, nhất định Đằng nhi chẳng may bị nhiễm phong hàn rồi, phiền Cốc đại phu giúp Đằng nhi chẩn trị (khám và chữa bệnh).”

Hai người cũng coi như có giao tình, Yến Hạo hơi hạ thấp thân người hành lễ với Cốc Hồi Xuân, kéo lão tới trước giường.

Cốc Hồi Xuân khẽ vén áo gấm lên, tinh tế kiểm tra tình hình của thiếu niên. Nhú mày sờ vào mạch tượng của thiếu niên, sau đó nhất thời sững sốt, kiểm tra hơi thở của y, lại kiểm tra thêm yếu huyết của thiếu niên, lắc đầu thở dài “Yến trang chủ.....Ta mặc dù cùng ngài nhiều năm giao tình, nhưng thứ lỗi cho ta nói thẳng, thiếu chủ bị thương ở lộ bộ (xương sọ), ngay chính giữa hai chỗ hiểm, sớm đã chết được nhiều ngày. Yến trang chủ, thỉnh sớm ngày lo liệu hậu sự cho thiếu chủ.”

Chợt nghe qua thì có vẻ vị danh y Cốc Hồi Xuân này chuẩn trị quá mức qua loa đối phó, nhưng.....một khối tử thi thể này, người nào có khả năng chẩn trị đây? Cho dù là Hoa Đà tái thế, sợ cũng vô phương cứu chữa.

“KHÔNG THỂ NÀO!!! Đằng nhi của ta sẽ không chết! Đằng nhi của ta rõ ràng vẫn còn sống, Đằng nhi.....Đằng nhi bất quá đang ngủ say mà thôi.”

Vốn là sự thật hiển nhiên trước mắt nhưng phút chốc vô tình bị công bố, khó có thể khắc chế nổi, hai mắt nam tử trũng lên tràn ngập lửa giận, năm ngón tay hăm sâu nghiến chặt vào mép giường, gỗ tử đàn cứng rắn bị niết tới nổi liên tục rơi vụn.

“Trang chủ thỉnh nén bi thương, lão phu bất lực, xin cáo từ trước.” Đối với cái chết của người thiếu niên chính mình đã chứng kiến y trưởng thành, Cốc Hồi Xuân cũng có chút tiếc nuối, nhưng lão biết rõ tính cách của Yến Hạo. Nếu không rời đi trước khi Yến Hạo hỉ nộ vô thường phát cuồng, đến lúc đó, vô luận là ai, tính mạng cũng khó bảo toàn.

“KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG!!!” Một chút cũng không chịu chấp nhận sự thật, nam tử từ khiếp sợ chuyển thành cuồng nộ, trong mắt Yến Hạo thoáng chốc tràn ra ma quang đỏ ngầu, khuôn mặt dữ tợn tới mức vằn vẹo, chỉ mất một giây đã phán chết cho hai người, song chưởng tung ra hỏa diễm vô hình. Vung mạnh tay, nhất thời chiếc ghế tựa trong phòng bị hủy diệt, ngay cả cuốn sách thiếu niên nọ lưu lại cũng không tránh khỏi, liệt hỏa (lửa cháy bùng) thiêu trụi hết thành thành tro tàn, đánh nát vị thần y ngu xuẩn vẫn ảo tưởng có thể rời đi kia....

Trong phòng, chỉ còn lại Đình Lan đang mấp mé ở cửa, do dự có nên trốn đi hay ở lại để hứng chịu liên lụy tai họa này.

“A! Trang chủ tha mạng, xin đừng giết nô tỳ, xin đừng.....” Dưới chân mềm nhũn, từ mấy ngày trước đã từng chứng kiến ma tính đáng sợ của Yến Hạo nên Đinh Lan ngay cả khí lực đào tẩu cũng không còn, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất không ngừng dập đầu, mạnh tới nỗi trên mặt đất dần hiện lộ ra một vết máu hồng.

Yến Hạo đứng dậy, khoe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, cắn nát bạc thần đang chảy huyết, ma công nhanh chóng kết tụ thành hỏa cầu, nhiệt khí lưu chuyển bốn hướng, Đinh Lan gặt gao nhắm chặt mắt, quỳ bất động trên mặt đất chờ đợi sinh mệnh kết thúc..... Nhưng, chính lúc này chuông gió bỗng ngân tiếng, Yến Hạo giờ chững, không giống như vừa nãy, thiếu quyết đoán, ngập ngừng trong phút chốc.

Một đoạn hồi ức bỗng lóe lên trong đầu, thân ảnh rất đỗi quen thuộc, nhưng vẫn khó khắc chế nỗi ma tính.

Từ sau khi phá được cửa ải cuối cùng, toàn bộ khẩu quyết Nhãn Thiên đều đã thông suốt, từ đao pháp cho tới chưởng pháp. Bước ra từ địa ngục ma quỷ, toàn thân tỏa ma tính mãnh liệt, mang theo hỏa diễm chưởng lần lượt đánh lui tất cả thứ cản đường trước mắt, là gia đình cùng thị tì điên cuồng chạy trốn, từng khối thi thể lần lượt ngã xuống, khoái cảm giết chóc ngập tràn toàn thân, không đếm được bản thân đã giết bao nhiêu người, cũng không quan tâm tới lý do giết người nữa, chỉ biết là không thể dừng lại, không nên dừng lại. Cứ như vậy, không ngừng nghỉ tàn nhẫn giết người.

Nhưng.....lần xuất chưởng cuối cùng, đứng trước mắt lại là người duy nhất hấn vương vấn, vị thiếu niên kia. Không tiếc nguy cơ sẽ bị đứt đoạn kinh mạch, vội vã thu hồi hỏa phong, nhưng.....vẫn là quá trễ. Kịp thu hồi liệt hỏa thiêu đốt người, nhưng lại thu không kịp chưởng phong vô tình.

Giây tiếp theo, thiếu niên ngã khụy vào người hấn. Ma tính trong chốc lát thanh tỉnh, vươn tay muốn tiếp người trước mắt, nhưng lại chỉ nghe thấy thanh âm của thiếu niên đã ngã xuống phiến đá lạnh lẽo.

Một câu thôi, vẫn còn văng vẳng bên tai, giọng nói quen thuộc, là câu nói cuối cùng của thiếu niên ở kiếp này.

“Cha, đừng nên lạm sát người vô tội.”

.....

Âm dung (giọng nói và dáng điệu) của thiếu niên cứ quanh quẩn trong đầu, trái tim bạo ngược của Yến Hạo cũng từ từ bình phục. Buông lỏng quyền pháp, hỏa diễm ở giữa không trung khai mở, xét qua người của thị tì vẫn quỳ rạp trên mặt đất, tan biến vô hình. Lửa nóng thiêu bùng nhưng dường như không hề làm thịt nát xương tan, Đinh Lan cố gắng quít mắt, chỉ thấy đôi mắt của nam tử trước mặt đã không còn như ban đầu mà giờ là đỏ ngầu, sát khí vẫn như cũ, khiến người khác không dám đối diện.

“Rốt cuộc..... đã xảy ra chuyện gì?” Không chịu tin tưởng kí ức tàn khốc ủa về trong đầu, Yến Hạo dè dặt đau thương trong mắt, hỏi.

“Trang..... Trang chủ, nô tỳ không dám.” Không biết nam tử vì cái gì đột nhiên thu hồi ma tính, lại càng không biết nam tử khi nào thì sẽ phát cuồng một lần nữa. Đinh Lan thật cẩn thận đáp lời, sợ lỡ mồm vô ý sẽ phải gánh tai họa sát thân.

“NÓI!!!!!!” Phiền chán loại nữ nhân áp a áp ứng, hèn nhát, lo sợ; móng tay sắc nhọn của Yến Hạo chụp vào cổ của nữ tử, ngay lập tức xuất hiện một vết rạch sâu nhưng không đến nỗi trí mạng, lạnh giọng ra lệnh.

“A!” Mệnh môn (kiểu một bộ phận trọng hiểm của cơ thể) bị chế trụ, không rảnh bận tâm lời nói từ miệng có kích động người trước mắt hay không, Đinh Lan cố gắng quít nói “Ngày ấy, trang chủ tu luyện thành công xuất quan, ma tính đột ngột bộc phát, chém giết bốn phía, người trong trang không ai có thể ngăn cản. Thiếu trang chủ vì ngăn chặn ma tính của trang chủ, bị trang chủ một chưởng..... Thất khiếu đổ máu, chết ngay tại chỗ.....”

(Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Thiếu niên khụy ngã xuống, chốc lát máu tràn ra loang lổ, ứ đọng.... Yến Hạo mạnh mẽ phong ấn kí ức không muốn thấy rõ này trong tận cùng của trí não, là người biết rõ nhất chân tướng sự việc nhưng lại thủy chung không chịu thừa nhận.... Không chờ Đinh Lan nói xong, hấn liền cả giận “NÓI BẬY!!!!!!” Đẳng nhi là

nhì tử duy nhất của ta, đứa con máu mủ duy nhất của ta, người ta chân tình nhất. Ta yêu thương đau xót còn không hết, sao có khả năng ra tay thương tổn nó?”

Sợ nam tử giận dữ bộc phát ma tính, Đinh Lan lúng túng, ngập ngừng muốn bình ổn lại nam nhân đang tức giận. “Khi đó trang chủ thần chí không rõ, thiếu chủ trên trời có linh sẽ không trách cứ trang chủ.....”

“Không phải, không phải, không phải ta.....” Thần trí bàng hoàng, mãnh liệt lắc đầu, Yến Hạo cũng không là người nhu nhược, nhưng riêng lần này, hắn lựa chọn trốn tránh, hai tay hung hăng lay mạnh bả vai của Đinh Lan, Yến Hạo cảm tức hỏi Đinh Lan “Nói cho ta biết, rốt cuộc là người nào, là cầu nô tài nào làm bị thương Đẳng nhi của ta?”

Miệng há to thở phì phò, xương vai bị bóp chặt đến phát đau, nước mắt Đinh Lan liên tục trào rơi, không ngừng nức nở nói “Nô tỳ không biết, nô tỳ cái gì cũng không biết.....”

“VÌ SAO CHÚ?!!!! Các người là cầu nô tài, tất cả đều cùng tiện nữ họ Bùi kia làm bậy, luôn thương tổn Đẳng nhi của ta. Tất cả các người đều đáng chết!!!!” Hai tay của Yến Hạo thêm lực, bóp mạnh yết hầu của nữ nhân kia, đôi mắt thâm đen phảng phất lửa.

“Trang chủ, cầu ngài vì nô tỳ hầu hạ thiếu chủ từ nhỏ mà tha cho nô tỳ một mạng. Nếu thiếu chủ còn sống, ngài ấy nhất định sẽ không nguyên nhìn trang chủ thế này. Thiếu chủ luôn không muốn trang chủ vì đại khai sát giới mà nguy hiểm đến tính mạng.....”

Hai tay vô lực không cản nổi sự thô bạo của nam tử, trong chớp mắt lần thứ hai cận kề cái chết, Đinh Lan chỉ có thể liều mạng van xin nam tử khi hắn chưa hoàn toàn lột xác thành ma, dùng một chút ân tình với thiếu niên để dằn động người trước mắt.

Nhìn dung nhan thê lương của nữ tử, trong thoáng chốc, Yến Hạo vô thức nhớ lại chuyện cũ. Lúc trước, khi thiếu niên còn nhỏ, Đinh Lan trong một lần vô ý phạm lỗi, Yến Hạo khiển trách Đinh Lan, thiếu niên vì cầu tình cho nữ tử nên đã quỳ gối trước phòng hắn một đêm. Khi đó nữ tử cũng khóc thảm thiết như vậy, thiếu niên nhíu mày kéo kéo góc áo của hắn “Cha, con và Đinh Lan tỷ tỷ cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ, cha đừng trách mắng tỷ ấy.”

Trái tim mềm nhũn, tay hắn bắt giác buông lỏng. Vĩnh viễn không thể kháng cự thỉnh cầu của thiếu niên, có lẽ đây cũng là số mệnh của hắn. Hắn có thể lạnh lùng tàn nhẫn với bất cứ kẻ nào, nhưng không thể như thế với thiếu niên nọ. Hắn có thể cự tuyệt bất cứ thỉnh cầu của kẻ nào, nhưng tuyệt nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu của thiếu niên. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không hắn luôn chiều theo ý muốn của y. Từ trước tới nay, sớm không hiểu thế nào là thương tiếc kẻ khác, nam tử buông tha cho Đinh Lan, quay người “..... Cút, bảo tất cả hãy cút hết cho ta! Ta không muốn nhìn thấy bất cứ kẻ nào nữa.”

“Tạ ơn trang chủ không giết.” Ngoài ý muốn thu hồi lại được một mạng, Đinh Lan quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu, ngay cả hành trang cũng bỏ lại, vội vàng cuống quýt vĩnh viễn ly khai Nhân Thiên Sơn trang này, một nơi Địa Ngục, vĩnh viễn rời đi thế giới ác ma của Yến Hạo.

Trong phòng, hơn phân nửa vật phẩm đã bị Yến Hạo phá hủy, biểu tình trên mặt y không hề thay đổi, ôm thiếu niên ngồi bên giường, ngẩn ngơ nhìn rèm màn cửa sổ trước mắt. Gió thu hơi hơi se lạnh len lỏi qua cửa sổ chưa kịp khép chặt, cảnh sắc của sơn trang nhất thời hiện ra. Nơi đây ngập tràn trúc, tầm mắt trải rộng, rất nhiều người, rất nhiều việc cứ thế xâm nhập vào trong hốc mắt. Thị tì cùng gia đình náo loạn, tất cả mọi người đang chạy trốn, huyền não một mảnh....

Từ sau lần Yến Hạo bộc phát ma tính, trong trang lòng người vẫn hoảng sợ, ai ai cũng cảm thấy bất an. Không ai nguyện ý ở lại cạnh một ma đầu, nếu không phải vì sợ bỏ trốn sẽ bị trừng phạt thì nơi này đã sớm hoang vắng rồi. Lúc này, được đại xá, mọi người đều mừng như bắt được vàng, vội vàng thoát thân, sợ Yến Hạo bất chợt thay đổi chủ ý khiến cho bọn họ lại bị đẩy dọa trong Địa Ngục.

Đám người chạy trốn, có những kẻ làm chưa đến mấy tháng, cũng có những thị nữ lão nô lâu năm. Nhưng...đa phần là những gương mặt xa lạ, tựa hồ chưa bao giờ chân chính gặp qua. Có người tề ra cả quần, chân hệt một bước, cũng có người mượn gió bẻ măng tham lam vận chuyển đồ như đang chuyển nhà mình..... Thanh âm ồn ào dần dần biến thấp, lượt người chạy trốn cuối cùng cũng đi mất, những người chạy phía xa trong

lòng vẫn sợ sệt quay đầu nhìn trộm lại. Nhìn thấy cảnh chạy loạn của đám người kia, Yên Hạo đột nhiên ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to. Đây chính là những tiện ti từng thề thốt sẽ suốt đời hầu phụng Nhẫn Thiên Sơn trang sao? Đây chính là những nô bộc từng thề sẽ trung thành và tận tâm cả đời, chỉ nguyện một lòng vì hân, Yên Hạo đây sao?

Phương xa, có người kinh hô “Yên Hạo điên rồi, Yên Hạo điên rồi!”

Sau đó, cước bộ đào tẩu của đám người kia còn nhanh hơn, so với những người biết kinh công còn vượt mặt.

Úy Hải Giản vắng vắng tiếng nước róc rách du dương, ngoài cửa sổ hoa cỏ vẫn xinh đẹp như trước, gió thu thổi lướt qua người, chưa từng thay đổi. Chim điểu ngày thường giờ cũng không biết đi về phương nào tránh rét, không chút tin tức. Một tòa thành hùng vĩ như Nhẫn Thiên Sơn trang, phút chốc ồn ào náo nhiệt không thôi, giờ đây lại phút chốc vạn vật đều cô tịch.

.....

Hoàn

4. Chương 4: Kết

edit: Lenivy

beta: Lan Hoa Chi

Tin tức Yên Hạo bị mọi người xa lánh, cô lập lưu truyền trên giang hồ rất nhanh. Ngắm ngẫm nhòm ngó Nhẫn thiên quyết đã lâu, hai phe hắc bạch nhanh chóng tập kết, lấy danh nghĩa thảo phạt ma đạo mà triệu tập quần hùng đồng loạt xông tới.

Ba ngày sau, tại Úy Hải Giản.

Thác nước trong khiết uốn lượn ba ngàn dặm, hoa rơi nước chảy ngăn cách phạm trần.... Gốc cây thanh mạn (gốc leo bám vào đất), Càn Khôn mê hồn, ngũ hành bát quái, mỗi bước chân đều là mê vọng.

Đám nhân sĩ giang hồ ngư long hỗn tạp * chưa nhập trang đã liên tiếp nội loạn(xích mích nội bộ), đám người hùng dũng xông tới không biết đã bắt đầu xung đột từ lúc nào. Là hắc bạch tranh chấp, hay là do các môn phái đối đầu đấu đá cạnh khóe nhau, ai cũng không muốn quan tâm. Chỉ thấy một đường máu chảy, tưới thấm những bông hoa ven đường. Tiếng đao kiếm không ngừng vang lên, tiếng mắng chửi đả kích nhau không ngừng nghỉ, Càn Khôn mê hồn trận có thể vây hãm con người dưới lưỡi kiếm của cái gọi là đồng minh.

(* Nguyên tác – ngư long hỗn tạp: là một cách nói ẩn dụ một đám ô hợp có cả kẻ xấu lẫn người tốt.Theo baidu)

Khi chân chính bước vào trong Nhẫn Thiên Sơn trang, người chỉ còn vền vẹn phân nửa. Tiếng đao kiếm không biết đã lặng yên từ khi nào, vừa bước thoát khỏi cánh rừng đầy tà chương của Càn Khôn mê hồn trận, mọi người ở đây bắt giác tụ tập lại cùng một chỗ.

Lọt vào trong tầm mắt, chính là lửa. Lửa thiêu vô tận, sáng rực cả ngày lẫn đêm, như phượng hoàng huyết sắc (màu máu) đang nhẹ nhàng khởi vũ (múa), ngạo nghễ thổi quét hết thảy, trải dài bốn phương, nhấn chìm tất cả. Dưới ánh lửa, là Nhẫn Thiên Sơn trang đệ nhất Trung Nguyên một thời, là Nhẫn Thiên Sơn

trang từng oai hùng tồn tại một cõi. Lầu nhà bị thiêu trụi, phát ra âm thanh xè xè ghê rợn. Một thời huy hoàng bị nhấn chìm trong ánh lửa, hóa thành đồng đổ nát, phế tích bụi bặm.

Bích Đài tiểu lâu nổi bật giữa khói lửa thế gian, đó cũng là tòa nhà duy nhất trong Sơn trang chưa bị hỏa thiêu, trước đây là trạch cư (nơi ở) của người thiếu niên nọ. Trên mái đình, là nam tử bất kham kia, được giang hồ xưng tụng đệ nhất đao, Vô Tâm khách Yến Hạo, cao ngạo oai hùng xưng bá chủ võ lâm Yến Hạo. Người từng anh vĩ cao ngạo không ai bì nổi giờ phút này trông vô cùng sa sút, một nam tử mới gần tứ tuần chỉ mới ngắn ngủi có mấy ngày phẳng phất như đã già đi mười tuổi, tóc đen tán loạn, ẩn hiện hoa râu.

Cho dù như vậy, Yến Hạo vẫn một mực ôm thiếu niên đang say giấc nồng vào trong ngực. Coi mọi người dưới lầu như vô hình, Yến Hạo hoàn toàn ngồi bất động trên mái đình, giày thêu chỉ vàng thả lỏng trên mái hiên, áo choàng tuyết hồ phiêu diêu trong gió, tay phải mớm rượu cho thiếu niên rồi lại nhẹ nhàng lau khô môi y, ngừng đầu uống cạn rượu cay như thiêu đốt cõi lòng. Đôi mắt đỏ sẫm như máu, rực cháy như lửa.

Hoa viên trong viện đã cháy tàn, khói ngập tràn khắp nơi, khiến nhân sĩ giang hồ sắc mũi không thể thở được. Lửa cháy càng lúc càng lớn, chứng kiến bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể cận kề nguy hiểm, sớm đã chuẩn bị tốt những lời lẽ nghiêm khắc, hiệp nghĩa, phe chính đạo lúc này cũng không thềm quẩn này nọ, công khai thẳng ý đồ tới đây, xé lộ bộ mặt dối trá, kẻ cầm đầu đám người đứng ra diễn thuyết “Yến Hạo, người nếu thức thời thì nhanh chóng giao ra khẩu quyết Nhẫn Thiên, chúng ta sẽ tạm thời tha cho người một mạng.”

Uống rượu để lấp đi nỗi trống vắng trong tâm, những giọt rượu trong suốt vương vãi dính vào lá thanh mạn, vô thanh vô thức chảy xuống đồng cỏ đang cháy xém trước mặt, rồi biến mất. Vung tay hất tung bình rượu lên không trung, Yến Hạo rút Vô Tâm ở bên hông, trong nháy mắt, hàn quang lóe sáng, bình rượu vỡ vụn, vụn bột rơi rớt đầy dưới đất, động tác cực nhanh khiến những người đứng tại đó chỉ còn có thể kịp thấy rõ lớp tro còn dư thừa lại của cái bình.

Một giây sau, Yến Hạo ôm thiếu niên, phi thân nhẹ nhàng xuống mặt đất, y sam phấp phồng theo gió, đứng trước diễm quang (cảnh sắc bị lửa thiêu)màu cam lúc ẩn lúc hiện thật bí hiểm. Hoa văn phượng hoàng trên thân tà bào như chìm trong biển lửa, không phân định nổi là lửa nhấn chìm bào hay thân bào tràn ngập lửa nữa, thanh âm hân hân gần lên từng tiếng, ngữ điệu lạnh lùng như địa ngục “Tự tiện xông vào Nhẫn Thiên Sơn trang, phải chết.”

Một khắc trước, mọi người còn tranh đấu gay gắt với nhau, trong giây phút này đều nhất nhất đồng lòng kháng địch, khó mấy khi lại ăn ý gạt bỏ ân oán cá nhân, tụ hợp đứng sát lại gần nhau nắm chắc binh khí chuẩn bị nghênh chiến.

Ánh lửa thấp thoáng, đao kiếm chông chéo lên nhau, nhân sĩ giang hồ lượn lờ vây kín bốn phía, thoát ẩn thoát hiện, ý đồ đưa mình tới chỗ không có lửa. Nhưng, nơi nơi đều có lửa cháy, nếu không nhanh chóng dập lửa thì khí thế hỏa thiêu sẽ càng ngày càng mãnh liệt, bất cứ góc ngách nào cũng đều cất nuốt, ngọn lửa như làm tăng thêm ma tính của nam tử khiến cho người ta chưa dập lửa đã phải cảm thấy áp lực.

Không biết là Yến Hạo thân thủ giỏi, hay hỏa diễm có linh tính mà rõ ràng hắn là người đứng sát lửa nhất, nhưng lại không có một dấu vết nào bị bỏng hay dính lửa. Yến Hạo nhún người lên cao, thần nhiên tao nhã đạp thẳng gạch ngói trên mái, cánh tay trái vẫn ôm ấp thiếu niên, tay phải nắm chặt đao trảm bốn phương, đối đầu với nhiều người nhưng vẫn rất ung dung, thành thạo, mũi chân lên xuống như chuồn chuồn lướt nước.

Đao kiếm giao tranh không ngừng nghỉ, may mắn thay không có bất kỳ một ai có thể làm bị thương đến Yến Hạo. Mắt thấy những người gục ngã dưới lưỡi đao của hắn rồi tang thân trong biển lửa càng ngày càng nhiều, mọi người ở đây không khỏi âm thầm kinh hãi. Sau đó, không biết là ai ra hiệu trước, tất cả mọi người ở đâu đều cùng phối hợp chuyển từ tấn công Yến Hạo, sang tấn công vào người thiếu niên trong lòng hắn. Dù sao cũng nên đánh đòn vào tâm lý, mặc dù mới chỉ so vài chiêu mở đầu với Yến Hạo, mọi người cũng đã có thể nhìn ra thiếu niên kia đối với Yến Hạo có tầm quan trọng thể nào.

Liên tục che chắn những chiêu thức âm ngoan của mấy người kia, nhưng cuối cùng, không biết ai đã thừa lúc Yến Hạo cùng người khác chém giết, lặng lẽ không tiếng động vung kiếm về phía ống tay áo của thiếu niên, cánh tay trắng bệch nhất thời hiện một vết chém rất sâu. Máu tuy đã không chảy ra nữa, cũng sẽ không còn cảm giác đau....nhưng nam tử nhìn thấy vết thương này, trong chốc lát bản thân như hóa cuồng,

một tiếng gầm thét như dã thú phát ra từ cổ họng Yến Hạo, các khớp tay nắm chặt vào đao kêu lên răng rắc, đầu móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay tới nổi chảy máu.

Mới vừa nãy, đôi mắt của Yến Hạo là một mảnh huyết sắc trệ tịch (cô tịch và ngưng đọng), một ngọn lửa tĩnh lặng. Mà giờ khắc này, đồng tử của hắn là màu đỏ điên cuồng, như đang kêu gào, một ngọn lửa xoay chuyển dữ dội, lan tràn so với biển lửa nơi đây còn mãnh liệt hơn gấp trăm lần.

Loan đao tóe ra hỏa diễm, mũi đao lại nhanh chóng vòng về điểm xuất phát, ngọn lửa lan ra bốn phía lần này rất khác biệt, bùng cháy cuộn cuộn mang theo cảm hận của tà ma. Lửa mau chóng leo lên trên người, chưa kịp dập tắt, chỉ mới dính vào da thịt của người sống, phút chốc đã thâm nhập vào sâu trong cơ thể, dù không bị thiêu đốt bên ngoài thì cũng sẽ bị hủy hoại lực phủ ngũ tạng bên trong, khiến khối thân thể đó chậm rãi biến thành tro tàn. Phía đối diện xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thê lương, một đạo sĩ đang giãy dụa thì lập tức có một thanh xà ngang rơi xuống, chớp mắt toàn thân bị bao phủ trong biển lửa, trong ngoài đều bị thiêu trụi, rồi không còn chút âm thanh nào nữa.

“Ai dám chạm vào một sợi tóc của Đằng nhi, ta muốn kẻ đó phải chết, không, toàn, thân.” Yến Hạo càng thêm ôm chặt thiếu niên vào lòng mình, tay phải là Vô Tâm đang bùng lên hỏa diễm, hàn khí ở thân đao lóe sáng, lời tuyên bố lạnh lùng thêm vài phần tàn nhẫn, những chữ cuối cùng khiến mấy người kia không lạnh mà run.

Vốn muốn công kích thiếu niên để Yến Hạo phân tâm, bọn họ sẽ thừa thế cùng đồng loạt xông vào, nhưng không nghĩ tới lại càng khiến cho ma tính tăng mạnh, mọi người cung quanh đều cảm thấy nản lòng, không ít người bị khí thể tà mãnh của Yến Hạo làm cho dao động, bắt đầu nảy sinh ý định rút lui. Lúc này, một tăng nhân đứng trong đám người kia, tự cho là mình giỏi như kẻ trước, hô to “Mọi người không phải sợ, mà đầu Yến Hạo tội ác tày trời, làm nhiều việc ác! Tà không thể thắng chính, trời xanh có mắt, chúng ta nhất định có thể.....”

Không chờ đạo tăng đó nói xong, Yến Hạo đã cười lạnh, đánh gãy lời nói “Trời xanh?!! Nguyên lai trời xanh sẽ vì những kẻ luôn đối với bí kíp gia truyền của người khác như hổ rình mồi, cường thủ hào đoạt mà chủ trì công đạo? Ha ha, ta đây thật đúng là hiểu biết nông cạn..”

(cường thủ hào đoạt: dùng sức mạnh và lời đe dọa hống hách để chiếm đoạt)

Đám người trước mặt nhất thời nghẹn lời, ngay cả đạo tăng vừa nãy mới hò hét giờ cũng trầm mặc, hận không thể chui xuống đất. Rốt cục, có người tra kiếm vào vỏ, lặng yên thối lui, nhưng Yến Hạo không hề có ý định bỏ qua. Nhảy tới trước mặt người đang bỏ chạy, ngăn lại đường đào tẩu, hắn ôm Vô Tâm ra trước ngực, khoe miệng gọi lên mặt cười quỷ dị “Các ngươi không phải muốn khẩu quyết Nhân Thiên sao? Được lắm, ta sẽ để các ngươi mở mang đầu óc, biết cái gọi gì là khẩu quyết Nhân Thiên đích thực.”

Loan đao xé gió, liệt diễm (tia lửa cháy) sắc bén. Mọi người chưa kịp phản ứng, máu đỏ sẫm đã vẩy ướt mầm cây xanh vừa mới đâm chồi, nhuộm đỏ lá cây, hòa nhập vào cùng biển lửa. Lửa cùng máu, trộn lẫn vừa thật mê hoặc, lại vừa thướt tha đa tình, âm ỉ triền miên. Tòa lâu từng nơi bị phá hủy thành những vụn tàn tích, gần như không còn tồn tại nữa.

Mâu trung của Yến Hạo dừng lại ở hình ảnh tòa lâu khói đặc mù mịt chậm rãi tiêu tan, trong tay là thanh đao chưa một khắc ngừng nghỉ. Khẩu quyết Nhân Thiên đã dần dần phát ra uy lực phi thường. Tinh hoa của nó xuất nguồn ở đạo pháp, mà lúc này, ma tính trong cơ thể Yến Hạo sôi trào đến cực điểm, loan đao Vô Tâm đã bên cạnh bao năm nay có thể nói đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Đệ nhất giang hồ Vô Tâm khách Yến Hạo, thanh đao Vô Tâm, không người không vật nào có tâm. Hoa văn phượng hoàng khắc trên đao như đang sôi trào nổi dậy, được ma công của Yến Hạo bồi đắp trong chốc lát bộc phát ra. Phượng hoàng lửa với sinh mệnh tự do xoay quanh mọi nơi, vô tình quét sạch toàn bộ, xuyên qua ngực của những kẻ bất ngờ không kịp phòng bị, huyết nhục bay tứ tung.

Phía trên, phượng hoàng phi vũ (bay múa); phía dưới, liệt diễm khôn cùng vô tận.

Xác chết khắp nơi.

Trong góc tường, một gã cực may mắn vì chưa bị hỏa phượng xuyên thủng đang run rẩy nhìn Yến Hạo bước tới ngày càng gần, ý định cướp bóc hào hùng lúc trước từ sau khi nhìn thấy bằng hữu lần lượt ngã xuống

thì đã biến mất không tung tích, nên lần này khi kề cận cái chết mới thấy sợ hãi “Yến trang chủ.....Tại hạ biết trang chủ vô phách (xưng bá vô công) thiên hạ..... Tiểu nhân không dám sinh lòng tham lam với khẩu quyết Nhẫn Thiên của quý trang nữa, xin trang chủ đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một con đường sống.....”

Lê thanh đao không ngừng nhỏ máu lại gần, vung đao xé nát xiêm y của địch thủ không hề có chút chống cự, dễ dàng đặt mũi đao ở chỗ trái tim. Yến Hạo mệt mỏi lắc đầu cười, cúi đầu nhìn tên nam tử kia, ngũ khí khinh miệt, thoát ẩn thoát hiện lại gần, nói ra một chuyện chẳng hề liên quan “Người có biết, Đẳng nhị của ta chết như thế nào không?..... Nó là chính tự tay ta đã giết chết. Người có biết, ta vì sao lại giết nó không? Đó là vì ta đang luyện khẩu quyết Nhẫn Thiên thì bị tẩu hỏa nhập ma. Người có biết, vì cái gì di mệnh của tổ tiên rõ ràng cấm luyện loại ma công này nhưng ta vẫn luyện không?..... Đó là bởi vì trên giang hồ có lắm kẻ như ngươi vì khẩu quyết Nhẫn Thiên mà sinh lòng tham chiếm đoạt. Người nói, nếu không phải các ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết thì sao có kết cục như ngày hôm nay được?.....”

Bình tĩnh kể rõ mọi chuyện, khoe miệng Yến Hạo ôn hòa mỉm cười dần dần biến dạng, một nụ cười chất chứa thù lương nhưng vẫn có chút dữ tợn. Mũi đao chậm rãi đâm vào hai mắt kinh hoàng trừng to của kẻ kia, rốt cục, cuối cùng một sinh mệnh nhỏ bé như vậy tiêu vong, khắp nơi đều tĩnh mịch, không còn chút hơi thở của người sống.

Giết chóc đã lâu, cũng quá mệt mỏi rồi, tâm đã chết lặng, không còn đùa bỡn mạng người bằng những chưởng phong nữa. Loạn đao rút ra, thu hồi lại, không một chút lưu luyến. Phượng hoàng lửa xoay chuyển trong không trung hồi lâu rốt cục cũng tìm không thấy mục tiêu công kích nữa, đành lưu luyến không rời nhảy vào trong đao, hóa thành hoa văn cổ thanh lịch, dường như lại lâm vào giấc ngủ say, chờ đợi lượt thức tỉnh tiếp theo, mặc cho chủ nhân dùng máu mở ấn hay là do khế ước thượng cổ bất bộc phát.

Phất ống tay áo rẽ đôi biển lửa, phong ấn vĩnh viễn Vô Tâm vào trong vỏ đao. Yến Hạo ôm thiếu niên trong lòng chậm rãi rời đi, không hề quay đầu, để lại phía sau một biển lửa mênh mông vô cùng yêu diễm. Trong đất trời thấp thoáng hiện lộ một hạt châu đỏ yêu hồng(màu đỏ ma quái), không biết là lửa, hay là máu nữa.....

Vạn vật như bao phủ ở địa ngục trần gian huyết sắc, mất đi diện mạo vốn có. Ngọn lửa lan sang cả đồng cỏ, bao trùm hết thảy, tất cả mọi người, tất cả thị phi, tất cả hỉ nộ ái ố, không còn có một chút dấu vết đã từng tồn tại.

Máu, đã rửa sạch cừu hận; lửa, đốt hủy tất cả những gì trong dĩ vãng. Bước chân phiêu du theo gió, chậm rãi trong không trung hoa rụng gió bay, dọc theo Ủy Hải Giản, máu tanh tràn ngập trong nước, Yến Hạo không vui, cũng không bi, không có khoái cảm của chém giết, trong lòng thủy chung vẫn luôn lạnh nhạt. Thầm nghĩ, cứ như vậy mang thiếu niên rời xa chốn địa ngục nhân gian này, đến một nơi, chân chính thoát ly khỏi bể khổ, ẩn cư cả đời.

Đã thỏa mãn, cũng đã đủ cường đại, sẽ không có bất luận kẻ nào có thể quấy rầy tới nữa, lời ước hẹn với thiếu niên rốt cục cũng có thể thực hiện.

“Đẳng nhị..... Vì phụ đã đáp ứng con, sẽ có một ngày thoát khỏi giang hồ, cùng con ngao du tứ hải, Giang Nam Mạc Bắc, kinh đô trấn nhỏ. Tìm một chỗ, bình lai tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên, dất tay cùng sống nốt quãng đời còn lại..... Nay, thế gian đã không thể ngăn trở hai chúng ta nữa. Từ nay về sau, ta cùng con sẽ không bao giờ xa rời.”

“Đẳng nhị.....”

.....

.....

.....

.....

Thật lâu thật lâu sau đó, trên giang hồ, những tin đồn về Yến Hạo vẫn còn rất nhiều.

Có người nói, đã từng, Yến Hạo là giang hồ đệ nhất đao Vô Tâm khách.

Có người nói, đã từng, Yến Hạo là trang chủ của Trung Nguyên đệ nhất trang Nhấn Thiên Sơn trang.

Có người nói, đã từng, Yến Hạo làm cho giang hồ đệ nhất mỹ nhân họ Bùi tự mình mặc áo cưới đi theo.

Có người nói, đã từng, Yến Hạo vì nhi tử mà gạt bỏ cơ hội thắng trong cuộc chiến đoạt chức võ lâm minh chủ.

Có người nói, từng, Yến Hạo là kỳ tài trăm năm có một của Nhấn Thiên Sơn trang có thể luyện thành Nhấn Thiên quyết.

Có người nói, đã từng, Yến Hạo là kẻ vô tình vô nghĩa, một người điên cuồng bị mọi người xa lánh.

Có cũng người nói, đã từng, Yến Hạo là kẻ táng tận thiên lương, ác ma giết vợ giết con.

Bất quá, lại rất ít người biết được rằng:

Yến Hạo đã từng, yêu đến trọn đời một thiếu niên, người thiếu niên đó là cốt nhục thân sinh duy nhất trong cuộc đời hắn, cũng là người duy nhất hắn bộc lộ tình cảm chân thành — Yến Đằng.

— hoàn kết —

Tác giả: Lúc đầu đoạn văn này chỉ thuần túy muốn thử phụ tử văn, ngoài ra còn muốn một thi thể không còn sống nữa để thỏa mãn dâm dục của bản thân.... (_) ta bó tay với bà tác giả này.

Có điểm hổ thẹn ta xin tự khai thể này, ta đối với hai con của ta (chỉ chỉ Yến Đằng và Yến Hạo)không được yêu thương cho lắm. [lần sau viết văn sẽ nhất định sửa đổi nghiêm túc điều này](_) ta đập bà

~Độ BT của Yến Hạo thì khỏi phải nói, ta rất thích đôi mắt màu đỏ hồng như bảo thạch của hắn..... Còn Đằng nhi, ta tự hỏi có phải mình chưa đủ yêu thương không. [mặc dù, ta thú nhận là fan của thể loại công XX thi thể thụ (^) ta bất lực, ta đối tiểu thụ không có chút kích thích nào cả... Hz..., lần sau vô luận thể nào ta cũng đều sẽ phải giết công giữ lại thụ mới được~ cảm hứng đang sôi trào – ing!]

Lại nói tiếp, vốn lúc trước rất muốn thanh minh một điều ở cuối khi truyện kết thúc: Cả câu chuyện đều là do anh Hạo đơn phương, Đằng nhi đối với phụ thân mình không có loại tình cảm đó.

Nhưng cuối cùng khi thật sự kết thúc, ta cảm giác nói ra lời này rất tàn nhẫn..... Hz..., ta chính là dễ dàng mềm lòng a... o(> <)o bà=“” là=“” đồ=“” mẹ=“” kế=“” độc=“” ác=“” thì=“”>

Kỳ thật, vẫn nghĩ, nếu Đằng nhi không chết, liệu có một ngày sẽ cùng với tình cảm của cha mình đơm hoa kết trái không? Trước kia vẫn kiên định cho rằng có, nhưng hiện tại, ách..... Ta bảo trì yên lặng.

Cuối cùng, để phòng ngừa có người cho rằng này kết cục quá mơ hồ, xin trực tiếp trích dẫn một lời giải thích đầy đủ, có chút cải biến và rõ ràng nhất ~|||:

Phụ thân đại nhân cuối cùng chìm trong trạng thái nửa điên dại, ôm thi thể của Đằng nhi [thi thể -> hủ thi (xác chết thối rữa) -> xương trắng -> các loại chất hữu cơ] cả đời....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-nhi>